

adresátům, kteréžto výkony patří zajisté k provozu pošty. Když tomu tak, byl žalobce zřízencem podniku »Československá pošta«, tedy podniku státního, a jest správným názor soudu odvolacího, že se na něho vztahují ustanovení čl. III. a XVII. zákona čís. 207 z roku 1919. Byl-li však žalobce zřízencem podniku »Československá pošta«, jest pro něho jako takového platným a závazným »Řád úrazového zaopatření zaměstnanců podniku Československá pošta«, třebaže tento řád nebyl uveřejněn ve sbírce zákonů a nařízení, nýbrž jen vyhlášen ve věstníku ministerstva pošt a telegrafů, neboť jde o služební předpis platný všeobecně pro skupinu poštovních zřízenců, k níž náležel žalobce. Správnost tohoto názoru podporována jest nespornou skutečností, že žalobcův úraz ve smyslu řečeného řádu poštovních zaměstnanců byl u dotýčných orgánů ohlášen a že žalobce přijímá roční rentu vyplácenou mu na základě tohoto řádu, po případě úrazových zákonů v úvahu přicházejících ministerstvem pošt a telegrafů.

Čís. 8928.

Bylo-li usnesení, jímž nařízen výslech strany, prohlášeno ústně v její přítomnosti a v usnesení byly uvedeny okolnosti, o nichž měl býti proveden důkaz výslechem strany, nelze v tom, že soud obeslal stranu k roku obsílkou, nevyhovující předpisu § 375, druhý odstavec, c. ř. s., spatřovati vadu řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 2. května 1929, Rv I 1757/28.)

Žalobě o zaplacení peněžité pohledávky bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno, o d v o l a c í m s o u d e m mimo jiné z těchto důvodů: Není neúplnosti řízení v tom, že soud první stolice neprovedl výslech žalované. Ana byla obeslána, avšak se nedostavila, neměl soud možnosti ji slyšeti. Donucovacími prostředky nelze vynutiti dostavení strany k výslechu (§ 379 čtvrtý odstavec c. ř. s.). Okolnost, že v obsílce nebyly jí oznámeny okolnosti, o nichž měla býti vyslýchána, neodůvodňovala odročení roku ani opětne obeslání žalované, ježto průvodní usnesení, kterým byl nařízen výslech stran, bylo soudem prohlášeno ústně v přítomnosti žalované a v usnesení tom byly uvedeny okolnosti, o kterých důkaz výslechem stran byl připuštěn. Ustanovení § 375 druhý odstavec c. ř. s., že v obsílce pro stranu jest uvéstí předmět výslechu, má za účel, by strana byla předem zpravena a mohla se na výslech připravit. Stalo-li se toto vyrozumění se strany soudu jiným způsobem, nebylo již třeba opětného vyrozumění žalované v obsílce.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) spatřuje dovolání v tom, že odvolací soud nesprávně posoudil

význam předpisů o obeslání za účelem výsledku stran, jakož i význam a důsledky toho, nedostaví-li se jedna ze stran k výsledku. Vytýká tedy dovolání nesprávný výklad předpisů práva procesního, který však nemůže opodstatnit dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci, jenž má na mysli jen nesprávné použití hmotného práva. Nesprávný výklad práva procesního lze uplatňovati jen jako vadnost řízení podle § 503 čis. 2 c. ř. s., pokud se týče jako zmatečnost podle § 503 čis. 1 c. ř. s. Dovolací soud zabýval se proto příslušnými vývody dovolacího spisu s hlediska dovolacího důvodu vadnosti řízení podle § 503 čis. 2 c. ř. s., který ostatně dovolání uplatňuje výslovně též proto, že následkem nesprávného právního názoru odvolacího soudu nebyl proveden nabídnutý a řádně připuštěný důkaz výsledkem žalované jako strany. Tutěž výtku činila žalovaná již v odvolání, ale odvolací soud ji správně a výstižně vyvrátil, takže lze dovolatelku odkázati na příslušné důvody napadeného rozsudku, k nimž jest na vývody dovolacího spisu dodati ještě toto: Při ústním líčení dne 22. listopadu 1927 bylo prohlášeno v přítomnosti žalované průvodní usnesení, jímž připuštěn důkaz výsledkem stran o okolnostech v průvodním usnesení uvedených a jímž stranám uloženo, by se k ústnímu líčení, odročenému k provedení připuštěných důkazů na den 24. ledna 1928 dostavily osobně. Žalovaná podepsala protokol bez odporu (§ 215 c. ř. s.). S hlediska předpisu § 375 c. ř. s. nebylo by bývalo závady, by nebyl výslech žalované jako strany proveden ihned po prohlášení průvodního usnesení. Odročil-li však soud první stolice ústní líčení k vůli současnému výsledku žalobce, nebylo již vzhledem k předpisu § 426 c. ř. s. zapotřebí zvláštního obeslání žalované podle druhého odstavce § 375 c. ř. s. Učinil-li soud první stolice více, než bylo za tohoto stavu věcí potřebí, a obeslal-li žalovanou k výsledku ještě zvláštní obsílkou, která ovšem neodpovídala předpisu § 375 druhý odstavec c. ř. s., nelze spatřovati vadu řízení, která by byla způsobila zamezení úplné vysvětlení a důkladné posouzení rozepře, v tom, že žalované bylo místo předvolání k výsledku doručeno obyčejné vyrozumění o nařízení roku. Předpis § 375 druhý odstavec c. ř. s. není formálním předpisem, který by byl sám sobě účelem, nýbrž sleduje toliko cíl, by strana jednání nepřítomná byla informována povšechně o předmětu výsledku, by mohla jednak uvážiti, co jest jí o dotýčných skutečnostech známo, jednak si mohla připravit případné pomůcky na podporu paměti. Vše to by bylo ohledně žalované splněno.

Čís. 8929.

Splátkové obchody (zákon ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák.).

Zrušen-li prodej losů na splátky, má prodatel nárok na náhradu za výkon herního práva kupitelem, jakož i na úroky z investované jistiny.

(Rozh. ze dne 2. května 1929, Rv I 1866/28.)